

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 24835/20
Дана 17.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић чланова већа, са судским саветником Предрагом Батављевићем као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Марко Р. Радојковић, адвокат из Крушевца, Зоре Петровић 26, против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења број 465-02-00528/2020-07 од 26.08.2020.године, са заинтересованим лицем "Коридори Србије" Београд, у предмету експропријације, након одржане усмене јавне расправе дана 17.03.2023.године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ТУЖБА СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, број 465-02-00528/2020-07 од 26.08.2020.године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије да тужиоцу АА из ..., ..., плати трошкове спора у износу од 47.445,80 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, обијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Градске управе града Крушевца, Одељења за стамбено-комуналне и имовинско-правне послове број 465-2181-1/2019 од 17.01.2019.године, којим се у тачки 1. диспозитива експроприше у потпуности уз накнаду, ради изградње дела ауто-пута Е-761 Појате-Прелјина, деоница Појате-Крушевац (Кошеви) у корист Републике Србије, сагласно јавном интересу за експропријацију, односно административни пренос непокретности утврђеном у складу са Законом о утврђивању јавног интереса и посебним поступцима ради реализације пројекта инфраструктурног коридора ауто пута Е-761, деоница Појате-Прелјина ("Службени гласник РС", број 49/2019) и Уредбе

о утврђивању просторног плана подручја посебне намене инфраструктурног коридора ауто пута Е-761, деоница Појате-Прељина (“Службени гласник РС”, број 98/2013) и то: део катастарске парцеле ..., у површини од 01 ар, 00 м2 уписане у Листу непокретности број ... КО Бивоље, чији је власник АА из ..., Тачком 2. диспозитива ожалбеног решења одлучено је да корисник експропријације стиче право да ступи у посед експроприсане непокретности даном правоснажности одлуке о накнади, односно даном закључења споразума о накнади за експроприсану непокретност осим ако се ступање у посед непокретности из става 1. диспозитива не врши у складу са чланом 35. Закона о експропријацији. Тачком 3. диспозитива да ће се накнада за експроприсану непокретност одредити у посебном поступку по правоснажности решења а тачком 4. диспозитива обавезује се корисник експропријације “Коридори Србије” доо Београд да у року од 15 дана од дана правоснажности решења о експропријацији поднесе Градској управи писмену понуду о висини накнаде за експроприсану непокретност.

У тужби поднетој Управном суду дана 12.11.2020. године и поднеску од 11.01.2023. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалних права услед чега је изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да је првостепени орган решењем експроприсао у потпуности, уз накнаду, део катастарске парцеле ... у површини од 01 ар и 00 м2, уписане у Листу непокретности број ... КО Бивоље, чији је власник тужилац, АА, да је одређено право корисника експропријације да ступи у посед као а да ће се накнада за експроприсану непокретност утврдити у посебном поступку. Указује да је првостепено решење незаконито и да је повређена одредба члана 141. став 3. и 4. Закона о општем управном поступку из разлога што образложење не садржи разлоге за одлуку у диспозитиву. Осим тога у образложењу првостепеног решења наведен је део катастарске парцеле који се експроприше, што ожалбено решење чини неизвршивим, јер парцела која се експроприше није прецизно означена, иако члан 31. став 1. тачка 2. Закона о експропријацији упућује на назначење непокретности која се експроприше, уз навођење података из катастра непокретности. Тужилац наводи да је првостепено и другостепено решење незаконито и противно одредби члана 27. став 1. Закона о пољопривредном земљишту према којој обрадиво пољопривредно земљиште не може да се уситни на парцеле чија је површина мања од пола хектара. У поступку је свакако морало бити утврђено колика је укупна површина парцеле која се води у Листу непокретности и колико од исте остаје власнику након експропријације по првостепеном решењу, а при том је свакако морало бити утврђена намена земљишта, јер је то одлучујуће код одређивања висине накнаде за експроприсано земљиште. Такође, тужилац наводи да је спорне документација која је достављена за експропријацију предметне непокретности, јер није јасно и недвосмислено утврђено шта је предмет експропријације, површине парцеле су паушално утврђене, а у списима се не налази одговарајући налаз геометра, нити било који други доказ којим се утврђује стање на терену. Осим тога, у поступку није прибављен ни акт надлежног органа о процени вредности експроприсане непокретности. Наводи да Устав Републике Србије прописује одговарајуће поступање од стране органа који спроводи поступак експропријације, те да је повређена одредба члана 58. став 2. Устава која гласи да право својине може бити одузето али ограничено само у јавном интересу, утврђеном на основу закону, уз накнаду, која не може бити нижа од тржишне. Са

наведеног тужилац сматра да је оспорено решење незаконито јер је понуда формирана као да се ради о пољопривредном земљишту, а заправо се ради о парцели која је градско грађевинско земљиште, а нису дати ни потребни елементи за утврђивање висине накнаде експроприсане непокретности. Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи изјавио да остаје у свему при наводима из тужбе указујући да првостепено решење није извршиво јер се ради о делу парцеле, која није опредељена по броју и површини, при чему је и сам диспозитива ожалбеног решења нејасан јер се из њега не може закључити да ли се ради о потпуној експропријацији, делимичној експропријацији или административном преносу. Остаје при поднеску достављеном Управном суду 11.01.2023. године којим је указао на пресуде Управног суда у идентично чињенично правној ситуацији и то У 16429/20, У 16454/19, У 16563/19, У 18948/19, У 16644/19. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тражи трошкове спора према трошковнику који предаје суду, и то за састав тужбе 16.500,00 динара, за заступање на одржаном рочишту 18.000,00 динара, за састав једног образложеног поднеска 8.250,00 динара, за трошкове превоза сопственим возилом на релацији Крушевац - Крагујевац и обратно, у укупном износу од 11.575,00 динара и таксе по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при наводима из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

У одговору на тужбу, заинтересованог лице "Коридори Србије" доо Београд се наводи да се тужилац неосновано позива на члан 27. Закона о пољопривредном земљишту којим је прописано да се обрадиво пољопривредно земљиште не може уситни на парцеле чија је површина мања од пола хектара. Ово из разлога што закон предвиђа изузетке а што је регулисано у делу одредби члана 1. став 2., и члана 23. тачка 3. наведеног Закона. У конкретном случају уситњавање предметне парцеле се врши јер је утврђен јавни интерес за изградњу аутопута. Пре експропријације предметна парцела није имала површину од пола хектара, већ је њена површина била 19 ари 79м², а предмет експропријације је део од 1 ара, па не стоје наводи тужбе да је дошло до уситњавања парцеле у супротности са законом. Даље се наводи да је неоснован навод тужбе да је "изузет идеалан део парцеле" јер се експроприше тачно одређени део парцеле, на јавној расправи било је оумугућено власнику парцеле да изврши увид у пројекат, на терену је извршено геодетско обележавање парцеле а код Службе за катастар непокретности Крушевац покренут је поступак промене облика и површине парцеле на планском акту у предмету број 952-02-1-045-485/2020 од 01.04.2020. године. Такође, неоснован је навод тужбе који се односи на накнаду за експроприсану непокретност, јер се ови наводи могу истицати у поступку одређивања накнаде, који је посебан поступак, и који се спроводи након коначности, односно правноснажности решења о експропријацији. Указује се на неснованост навода који се односе да акт о процени вредности земљишта који је дала Пореска управа није дат на увид тужиоцу, јер на овај начин тужилац задире у надлежност Пореске управе, која није странка у поступку експропријације. Са наведено предлажено је да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима,

(„Сл. гласник РС“, бр. 111/09) након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. истстог закона, у присуству пуномоћника тужиоца а у одсутности уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је по разматрању жалбе, одговора на жалбу, ожалбеног решења и свих списка предмета, одбио жалбу тужиоца налазећи да је одлука првостепеног органа садржана у диспозитиву ожалбеног решења правилна и на закону заснована, донета на основу исправно и потпуну утврђеног чињеничног стања, на које је правилно примењено материјално право, а у образложењу су за исту дати правилни и на закону засновани разлози које у потпуности прихвата тужени орган. Даље је нашао да предлог за експропријацију садржи све обавезне податке предвиђене чланом 26. Закона о експропријацији, и да су уз предлог поднети сви писмени докази прописани чланом 27. и 28. наведеног закона, па је оценио да је првостпени орган правилно одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења и да су наводи жалбе неосновани.

По оцени Управног суда, разлози дати у образложењу оспореног решења су контрадикторни стању у списима предмета. Ово стога, што је доношењем ожалбеног решења, првостпени орган је учинио повреду члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр.18/16, 95/18), јер диспозитив ожалбеног решења није јасан. Ово стога што је у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења наведено да се потпуно експропришу, односно да се врши административни пренос непокретности, па се из наведеног не може закључити да ли су предметне непокретности потпуно експроприсане или је на њима вршен административни пренос.

Даље је експроприсан део катастарске парцеле број ..., у површини од 01 ар, 00 м², а према Листу непокретности број ... КО Бивоље, наведена парцела има површину 19а 79м² па је решење као у диспозитиву неизвршиво, јер не садржи податке из катастра непокретности, што је поред других елемената које исправа за упис мора да садржи по члану 86. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС“, бр.72/09...41/18), услов за упис стварног права. Како тужени орган није отклонио нити санкционисао повреде правила поступка које је учинио првостпени орган по члану 171. Закона о општем управном поступку, Управни суд је нашао да је тужени орган учинио повреду правила поступка и то наведеног члана.

У поновном поступку, надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка на које му је указано пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са наведених разлога, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени

гласник РС”, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу који је успео у спору, досудио трошкове спора, и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, за заступање на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара у складу са тарифним бројем 43. став 1. тачка 4. и члан 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/2012...37/2021), као и стварне трошкове за превоз сопственим возилом у износу од 11.575.80 динара, (релација Крушевац-Крагујевац-Крушевац (109км x 2) x 53,10 динара, у складу са чланом 9. став 1. тачка 3. наведене тарифе, као и судску таксу на тужбу у износу од 390,00 динара и одлуку у износу од 980,00 динара, по ТТ и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није досудио тужиоцу трошкове за састав поднеска од 11.01.2023.године, јер исти није био неопходан за вођење овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.03.2023. године, I-7 У 24835/20

Записничар
Предраг Батавељић, с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР